

ת"פ 49515/03/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד זגל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 49515-03-14 מדינת ישראל נ' זגל

17.12.2015

בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד זגל

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד עבדל חי

מתורגמנית לשפה הערבית גב' ניהי מוחסיין

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (**3 עבירות**); שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (**2 עבירות**); וזיוף בכוונה לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק.

על פי המפורט באישום הראשון, ביום **26.2.13** סמוך לשעה 03:00 בדרך הכביש הראשי בטירה שהה הנאשם בישראל בניגוד לחוק.

על פי המפורט באישום השני, כחמישה חודשים לפני יום 21.3.14 בקלנסואה שהה הנאשם בישראל שלא כחוק. באותן נסיבות, נתן הנאשם תמונה שלו לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה וכן ₪ 4,500 ובתמורה קיבל מאותו אדם היתר כניסה מזויף לישראל המכיל את תמונת הנאשם.

במהלך התקופה עד ליום 21.3.14 הציג הנאשם פעמיים את ההיתר המזויף לשומר בכניסה ליישוב בת חפר ולשוטר בנתניה.

ביום **21.3.14** בכניסה לצור יגאל-כוכב יאיר הזדהה הנאשם כבעל היתר עבודה בישראל באמצעות ההיתר המזויף בפני מאבטח היישוב, שעה ששהה בישראל שלא כחוק באותו מועד.

2. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי נכנס לישראל פעמיים שלא כחוק, אך כופר בעבירות הזיוף הואיל וסבר כי האדם שנתן לו את אישור הכניסה - מוסמך לתת אישורי כניסה לישראל.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-מר אברהם אדרי (עמ' 8-12 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-מר אדיר מנשה (עמ' 13-14 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-רפי ביטון (עמ' 17-21 לפרוטוקול).

4. מטעם ההגנה העיד **הנאשם** (עמ' 21-26 לפרוטוקול).

5. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות בתיק, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום המיוחסות לנאשם מעל לכל ספק סביר.

הנאשם מודה בשהייה שלא כחוק בישראל ביום **26.2.13**, וביום **21.3.14**, כמו גם פעם נוספת במהלך חמשת החודשים הקודמים לו, הן בעדותו במשטרה והן בבימ"ש, ובכלל זה בתשובתו לכתב האישום (**ת/1** ש' 27-28; ש' 32-33; פרו' עמ' 4 ש' 11; פרו' עמ' 26 ש' 3-9, ש' 10-11; **ת/2** ש' 5-6; **ת/8** ש' 66-72, ש' 10).

בנסיבות אלה, נסובה המחלוקת סביב שאלת אחריותו הפלילית של הנאשם בכל הנוגע לעבירות זיוף אישור עבודה בישראל, ושימוש במסמך המזויף על מנת לעבוד בתחומי ישראל.

זיוף מסמך

אין מחלוקת כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום לא היה בידי הנאשם היתר כניסה ו/או שהייה ו/או עבודה בישראל שניתן לו ע"י הרשות המוסמכת לכך כדין, וכן לא החזיק בכל רישיון חוקי לשיבת קבע או ארעי בתחומי המדינה (**ת/5**; **ת/6**; **ת/9**).

ביום 21.3.14 הציג הנאשם מסמך הנחזה להיות "אישור עבודה" שברשותו לעד התביעה **אברהם אדרי**

שפיקח על הביטחון ביישוב כוכב יאיר בעת הרלוונטית ושמר בשער הכניסה (פרו' עמ' 8 ש' 18; עמ' 9 ש' 4). משקיבל את האישור לידיו- התעורר בליבו של האחרון החשד כי מדובר באישור מזויף (ת/11; עמ' 8 ש' 27-28).

מעדותו של אדרי עולה כי על פי נוהל העבודה, כל עובדי השטחים המגיעים ברכב לשער היישוב צריכים להפקיד את אישור העבודה בכניסה, ואלה - נמסרים להם בחזרה בצאתם בסיום יום העבודה (פרו' עמ' 9 ש' 23-26).

כיוון שישנם עובדים המועסקים באופן קבוע ע"י הקבלנים באזור- הרי הוא מכיר אותם בפניהם (עמ' 10 ש' 1), וכיוון שלא הכיר את הנאשם- בדק את האישור (שם, ש' 2).

על פי עדותו של אדרי, השומרים המאבטחים את הכניסה ליישוב עוברים הדרכות בנוגע לזיהוי טיבם של אישורים ותעודות של עובדי השטחים (עמ' 10 ש' 21-22), ובעבר אף עיכב רכב נוסף בו נתפסו שב"חים שנשאו תעודות מזויפות (עמ' 12 ש' 8-9).

אין חולק כי המסמך שהציג הנאשם כאישור עבודה -הינו מזויף, כשעל סימני הזיוף באישור הנאשם עמדו עדי התביעה **רפי ביטון ואברהם אדרי**, בהיותם אנשי מקצוע העוסקים בתחום.

כך, מעיד אדרי כי באישור של הנאשם היו מספר סימנים שמשכו את תשומת ליבו לכך שהוא מזויף - כגון הטבעות מים על גבי האישור שניתן לראות באור (עמ' 10 ש' 2-3), ושגיאת כתיב במטרת הכניסה לפיה מדובר ב"צריכם אישיים" במקום המילים "צרכים אישיים" (עמ' 10 ש' 7-10; ת/10 ש' 1-26).

העד **רפי ביטון**, ששימש בעת הרלוונטית כמפקד נציבות שער אפרים של המנהל האזרחי בטול כרם והיה אמון על הנפקת אישורי כניסה ושהייה בישראל לאוכלוסייה הפלסטינית (עמ' 17 ש' 18-19, ש' 20-22), העיד באופן דומה לגבי סימני הזיוף, והוסיף כי מספר ההיתר המופיע בצדו השמאלי העליון של הטופס אינו תואם את פרטי ההיתר שמצוי במאגר של הרשות המוסמכת -משרדי התיאום והקישור של מנהל האזרחי.

בנוסף, פרטי הנאשם ומספר תעודת הזהות שלו אינם חופפים לפרטים המופיעים בהיתר שבמאגר, ולחילופין- אין כלל מידע אודות היתר שניתן לו לפי פרטים אלה (עמ' 17 ש' 23-28; פרו' עמ' 18 ש' 28-31; עמ' 19 ש' 1-3).

למעשה, מספר ההיתר שמופיע על "אישור" הנאשם הינו מספרו של היתר שניתן לתושבת חברון, ואף אינו תואם את פרטיו כאמור (עמ' 20 ש' 5-6, ש' 8).

יש לציין כי בחקירתו הנגדית הסביר ביטון כי לא אזכר פרט זה בעדותו במשטרה הואיל ומטרת פניית המשטרה אליו הייתה לברר האם האישור מזויף אם לאו, זאת ותו לא, על כן לא הייתה חשיבות לפרט זה (פרו' עמ' 20 ש' 16-22).

על פי ביטון, במאגר ההיתרים לא מופיע כל תיעוד של היתר שקיבל הנאשם מהמנהל האזרחי בעבר, ואילו התיעוד ההיסטורי שקיים בעניינו להיתרים אחרים שקיבל - אינם זהים להיתר מסוג זה (עמ' 18 ש' 24-27), באופן המתיישב עם גרסת הנאשם לפיה לא פנה בעבר לקבלת היתרים מהמנהל, למעט היתר רפואי לליווי חולה ליום אחד (עמ' 24 ש' 6-12; **ת/8** ש' 13).

גם העד ביטון העיד אודות שגיאת הכתיב באישור (פרו' עמ' 20 ש' 14; **ת/11**), באופן המתיישב עם עדותו של אדרי, והבדלים בפונט המלל באישור - פרטים המעידים על זיוף (עמ' 18 ש' 9-10) מקום בו מדובר במערכת שמנפיקה את היתר הכניסה, פרטי מטרת ההיתר ויעד ההיתר באופן אוטומטי שאמור להיות אחיד למראה (עמ' 18 ש' 3-1), ולא בפרטים המוקלדים באופן ידני (עמ' 18 ש' 4-7).

יתרה מכך, על פי ביטון, בניגוד להיתר המזויף בו החזיק הנאשם - בהיתרי תעסוקה על ההיתר להכיל את פרטי המעסיק, מספר טלפון שלו ליצירת קשר ומטרת ההיתר לתעסוקה (עמ' 19 ש' 30-32).

בכל הנוגע לנייר עליו מודפס ההיתר, מעיד ביטון כי מדובר בנייר מיוחד המיועד לכך, שצדו השני כתוב בערבית (עמ' 19 ש' 14-17), אולם ניתן להשיגו, כיוון שטופסי היתרים אלה נמסרים לכל פלסטיני המגיש בקשה מסודרת לרשויות (עמ' 19 ש' 14-24).

כך, על פי ביטון, המסמך המזויף דנן (**ת/11**) הינו למעשה טופס של היתר שהיה קיים בידיו של אחר שנלקח שונוה לאחר שפג תוקפו של ההיתר המקורי (עמ' 19 ש' 25-26).

שימוש במסמך מזויף ומודעות הנאשם

השאלה לה נדרש בית המשפט הינה -האם לנאשם הייתה מודעות לנסיבות זיוף המסמך בו השתמש, נוכח עדותם של **הנאשם** והעד **אדיר מנשה** לפיה עבדו יחד אצל קבלן שיפוצים בשם איציק מור (פרו' עמ' 14 ש' 7-10; עמ' 22 ש' 25-27; **ת/7** ש' 35-38), במשך מספר ימים (עמ' 13 ש' 9-22, ש' 23-24).

גרסתו הראשונה של הנאשם בעת האירוע, כפי שעולה מדבריו של אברהם אדרי, שניתנה באמצעות עובד נוסף שישב עמו ברכב ותרגם לעברית, הייתה כי קנה את האישור אך לא ידע שהוא מזויף (עמ' 11 ש' 16-19, ש' 24-22; **ת/10** עמ' 2 ש' 9-12).

על גרסה זו חזר הנאשם אף בהודעותיו במשטרה וטען כי לא ידע שהאישור מזויף (**ת/7** ש' 22; **ת/8** ש' 55, ש' 61-63), אחרת- לא היה הולך למקום בו יש משטרה (**ת/7** ש' 3-4).

עם זאת, על בימ"ש לבחון האם בנסיבות קבלת האישור ע"י הנאשם -יש לכשעצמן כדי להעיד כי הנאשם ידע שמדובר באישור מזויף, או לפחות חשד כי כך הם פני הדברים.

בחינת חומר הראיות, ומכלול העדויות, כמו גם גרסת הנאשם, מעלה כי הנאשם היה מודע לעובדה

לפיה הונפק לו אישור מזויף, ולמצער- עצם את עיניו לכך, עצימת עיניים שכמוה - כידיעה, כפי שיפורט להלן.

כך, במשטרה ובבימ"ש תאר הנאשם כי בעת שעבד בקלנסואה הגיע אליו קבלן בשם **אבו כארם** שהציע שיקנה ממנו אישור, הנאשם הסכים כיוון שרצה לעבוד באופן "בטוח" וחוקי (פרו' עמ' 22 ש' 1-10; **ת/8** ש' 11), והאישור הונפק לו תוך 10 ימים עד שבועיים (עמ' 22 ש' 14).

לטענת הנאשם לא פנה בבקשה למנהל האזרחי כיוון שידע שרק קבלנים יכולים להוציא אישורי עבודה (עמ' 22 ש' 15-16, ש' 31), ועל כן אף לא חשד שמדובר בזיוף.

המנהל האזרחי הינה הרשות האמונה על מתן היתרים, על כל סוגיהם, לאוכלוסייה הפלסטינית שאינה תושבת הארץ - ועובדה זו ידועה היטב לאוכלוסייה האמורה הבאה עם הרשות במגע יומיומי והדוק- ועצם הימנעות הנאשם מפניה ישירה לרשות זו על מנת להשיג היתר אופפת את מעשיו בעננת חשד לפיה פעל כך בידועו שפניה בצינורות המקובלים לא תאפשר לו קבלת היתר.

הנאשם עצמו מסביר בבימ"ש (עמ' 25 ש' 1 ואילך), גרסה שלא מופיעה בחקירותיו במשטרה כלל, כי נמנע מלפנות למנהל האזרחי על מנת להנפיק אישור עבודה ונאלץ לשלם לגורם שלישי אלפי שקלים תמורת האישור בשל גילו הצעיר- גיל בו יודע כי לא ניתנים אישורי עבודה. על כך מעידים דבריו בבימ"ש-

**"ש:למה שאבו כארם ייתן לך מסמך של משת"פים?
ת:כי אני קטן והגיל שלי מוגבל, כאילו מישהו יגיד הוא קטן בגיל אי אפשר
להוציא לו היתר, שם מוציאים אישורים רק למי שמלאו רק למי שמלאו להם
25 שנה ומעלה ונשוי בנוסף
ש:אז ידעת שלא יתנו לך אישור?
ת:אני יודע שהם לא יתנו לי אישור עבודה אבל ידוע שיתנו לי אישור כזה, 00"**

(פרו' עמ' 24 ש' 31; עמ' 25 ש' 1-4)

יתרה מכך, הנאשם מעיד על עצמו כמי שכבר פנה בעבר למנהל האזרחי וקיבל אישור כניסה לישראל לצורך רפואי של ליווי חולה (!), היינו- ידע לפנות למנהל האזרחי לצורך הנפקת האישור, ולא שילם עבורו דבר (**ת/8** ש' 12-13), אלא שלטענתו אז שימש רק מלווה ולא ערך/הגיש את המסמכים (פרו' עמ' 24 ש' 6-12), כמו גם העובדה לפיה לא דובר בהיתר מסוג תעסוקה ב מטפלים קבלנים (**ת/8** ש' 15).

העובדה לפיה מדובר בסוג היתר שלדבריו ידוע כי "קבלנים עושים אותו" (שם) -מחזק את הטענה כי הנאשם היה מודע להתפתחות פרקטיקה ל"עקיפת" סמכות המנהל ו"הקלה" בקבלת היתרי עבודה, בשל הקושי לקבלם.

הגם שהעד רפי ביטון מאשר בעדותו כי קיימת פרוצדורה של פניה לקבלנים מאושרים ע"י משרד התעסוקה לצורך הנפקת אישורי עבודה לתושבי השטחים, הרי שמדובר רק בהיתרי עבודה ולא בהיתר ל"צרכים אישיים" כלשונו של המסמך המזויף (פרו' עמ' 19 ש' 8-13).

זאת ועוד, מגרסת הנאשם עולה כי מדובר באישור שמנפיק קבלן לעובדי אולם מודה בעדותו כי למרות שאבו כארם הנפיק לו את האישור- לא החל לעבוד אצלו אותה עת, אלא רק בשלב מאוחר יותר (עמ' 22 ש' 15-23), באופן שמעיד כי ידע שמדובר באישור שאינו בהתאם לנוהל ע"י קבלן אמנם- אך שאינו מעסיקו.

מלבד נתונים אלה, שילם הנאשם סכום עתק עבור האישור, באופן שאינו יכול להתיישב עם הסברה כי מדובר בהליך שגרתי ונורמטיבי.

אין חולק כי הנאשם קנה את האישור נשוא תיק זה בכסף, כשלדבריו שילם סך של 4,500 ₪ תוך צירוף תמונתו (ת' 7 ש' 9-16; ת' 8 ש' 41-42).

גרסתו בפני אברהם אדרי, כפי שתורגמה בעת האירוע, הייתה כי שילם סך של 5,000 ₪ (ת' 10 עמ' 2 ש' 9-12).

כך או כך- מדובר בסכום של אלפי שקלים, שאינו סביר, ומופרך בעליל במצב דברים בו מדובר באוכלוסיית קשת יום.

ראיה לכך ניתן למצוא בדברי הנאשם עצמו לפיהם ידועה הפרקטיקה לפיה קבלן המנפיק אישורים לעובדים צריך לקבל תמורה עבור זה (פרו' עמ' 24 ש' 1-5), ואף העיד כי ידוע שקבלנים מנצלים זאת על מנת לעשוק ולסחוט כספים מהמבקשים היתרי עבודה והיתרי כניסה עולים הרבה כסף (עמ' 25 ש' 13-15).

יש לציין כי עצם "קניית האישור" בכסף, לא כל שכן בסכום עתק של אלפי שקלים לגרסת הנאשם, זאת תוך עקיפת המנהל האזרחי האמון על כניסה ויצאה מהשטחים, וללא ביצוע בדיקות ביטחונית מתאימות - יש בה לכשעצמה טעם לפגם, המעיד כי מדובר בהליך שאינו כשר.

לעניין זה העיד רפי ביטון כי בנסיבות אלה, התנהלות סבירה של אדם המבקש היתר הינה לקבל אותו מהרשות שהוסמכה לכך ובאמצעות הגורמים המורשים, כאשר בכל דרך אחרת יש עדות לבעיה (פרו' עמ' 20 ש' 31-32), וכי "עצם האמירה של קניית היתר בכסף נראה (כך שם-נב) בעייתי, היתרים לא נמכרים" (פרו' עמ' 20 ש' 1-4).

מאידך גיסא, אין להתעלם מטענות הנאשם לפיהן לא זו בלבד שאינו קורא עברית (פרו' עמ' 23 ש' 1), ועל כן אינו יכול להתרשם מתוכן הכתוב באישור ולדעת כי מדובר בזיוף, אלא אף נכנס באמצעות האישור למקומות נוספים בארץ, כגון נתניה, כוכב יאיר וטירה (עמ' 23 ש' 11), ונסע באוטובוסים של "אגד" באין מפריע ממקום

למקום (עמ' 23 ש' 15; עמ' 25 ש' 25-27), ואף הציג את האישור באוטובוס לבת חפר (ת/8 ש' 83-85).

דברים אלה אף עולים בקנה אחד עם עדותו לפיה בדרכו לעבודה השאיר את האישור בכניסה ליישוב כוכב יאיר בימים שקדמו לתפיסתו, מספר פעמים, ללא כל בעיה והאישור הוחזר לו כשיצא (עמ' 26 ש' 4-5; ת/8 ש' 83-85), ולמעשה - עבד במקום שלושה ימים ונתפס ביום הרביעי לעבודתו (פרו' עמ' 22 ש' 29), באופן המתיישב עם גרסתו של **מנשה**, לפיה הסיע את הנאשם כפעמיים או שלוש פעמים ממקום העבודה בכוכב יאיר למעבר בשער אפרים, והוא עבר את בדיקת המאבטחים (עמ' 13 ש' 25-32; עמ' 14 ש' 29-30).

כיוון שהנאשם עבר את המחסום הצבאי וכן את המאבטח בשער היישוב בדק את האישורים, ובכלל זה של הנאשם, ונתן להם להיכנס, הסיק מנשה כי לנאשם אישור עבודה תקין (פרו' עמ' 14 ש' 6-1; ת/12 ש' 1-8).

לענין טענות אלה יוער כי הגם שכפי שהעיד **אדרי- סביר** להניח שהסממנים באישור ידועים בעיקר לאנשי מקצוע מתחום הביטחון ולא לאדם מהיישוב (עמ' 10 ש' 29-31; ולמשל עדותו של אדיר מנשה - עמ' 14 ש' 23-29) - הרי שכיוון שהנאשם הודה בפה מלא כי ידע היטב שבשל גילו ומצבו האישי לא יקבל אישור עבודה, הרי ש"יצא המרצע מן השק" בדבריו פנייתו לקבל "אישור" באמצעות אבו כארם.

מעדותו במשטרה אף עולה בברור כי הנאשם סותר עצמו לענין טיב האישור שקיבל לידיו, באופן המעיד כי ידע ידיעה ממשית כי אין מדובר באישור חוקי.

כך, בהודעתו במשטרה נכשל הנאשם בלשונו כאשר העיד מתוך שיחו כי את המעבר לתחומי ישראל עושה באמצעות "**אנשים מטול כרם שמכניסים אנשים לארץ, אני לא ידוע מאיפה, אני עולה איתם ורואה את עצמי בישראל**" (ת/8 ש' 44-45; ת/7 ש' 32).

אף בבימ"ש מאשר זאת, וחוזר על כך כי נכנס לרכב סגור המגיע לישראל, כשהוא אינו יודע באיזו דרך (עמ' 25 ש' 31-32; עמ' 26 ש' 1-2).

בעשותו כן מעיד על עצמו כאמור כמי שיודע שהאישור בידו אינו חוקי, שלא ניתן כדיו, ועל כן מעדיף להגיע לישראל בדרכים עקלקלות חרף קיומו של "אישור עבודה" כביכול.

משעומת עם סתירה זו בבימ"ש, מתגלה סתירה נוספת בגרסתו לענין מטרת האישור, לאחר **שמחד גיסא** טוען כי אבו כראם אמר לו שמדובר באישור עבודה בלבד ואם ינסה לעבור במעבר עמו- יגרמו לו בעיות (ת/8 ש' 47-48; פרו' עמ' 24 ש' 13-16), **ומאידך**- מוסר כי למיטב ידיעתו האישור שברשותו הינו לשהייה בלבד-

**"ש:ידוע לך אנשים שיש להם אישור איך נכנסים לארץ?
ת: כן יודע, עוברים דרך המעבר, כי יש להם אישור עבודה, אני יודע שהאישור
שיש לי רק לשהייה בישראל"**

(ת/8 ש' 49-50)

משעומת עם הסתירה בדבריו, לפיה אם לדבריו מדובר באישור שהייה בלבד - כיצד הראה אותו לשומר בבואו לעבוד בכוכב יאיר, הסתבך הנאשם בשקריו-

"ש:אם אתה יודע שהאישור שלך הוא רק לצורך שהייה בישראל ולא לצורך עבודה, למה הצגת אותו לשומר בכניסה לכוכב יאיר ונכנסת לעבוד? ת:אני יודע שהאישור לעבודה בתוך ישראל לא ידעתי שהאישור מזויף"
(ת/8 ש' 53-55)

למותר לציין כי בהמשך גרסתו במשטרה -"מתקן" גרסתו בהתאם לאמור, וטוען כי יודע שהאישור הינו עבד שהייה ועבודה בישראל (ת/8 ש' 78).

ה"זיגזג" בין הגרסאות מעיד כי הנאשם אינו נקי כפיים, ולא פעל בתום לב כפי שמנסה להציג, בעיקר נוכח המשך גרסתו לעניין "הבעיות" שייגרמו לו, לדבריו, במעבר.

על פי גרסת הנאשם - לו היה עובר עם האישור במעבר המוסדר - היו נגרמות לו "בעיות", טענה העומדת בסתירה מוחלטת למטרת הנפקת האישור מלכתחילה של הסדרת כניסתו לארץ באופן חוקי, כפי שהעיד הנאשם בעצמו (ת/8 ש' 59).

לעניין זה מסביר הנאשם כי ההיתר שקיבל הינו ל-24 שעות ביממה, היינו "משעה 00:00 עד שעה 00:00" התקף ליום וללילה, הנודע בקרב האוכלוסייה הפלסטינית כאישור שניתן בשל עזרתו של משתף פעולה עם ישראל שכביכול "ממליץ" לרשויות על מתן האישור (פרו' עמ' 24 ש' 18-22, עמ' 25 ש' 7-10), אולם בשל היותו צעיר מדי - נאלץ להסתפק באישור כזה, כיוון שהיתרים מוצאים החל מגיל 25 בלבד ולנשואים (עמ' 25 ש' 1-2).

כך, על פי הנאשם, תיווצר בעיה עבורו ברשות הפלסטינית, לפיה אנשים יתחילו לשאול את עצמם איך בגיל צעיר יש לו היתר ויחשדו בו (עמ' 25 ש' 16-22).

הנה כי כן, חוזרים אנו לטענה ברישא, לפיה כיוון שידע כי גילו אינו מאפשר השגת אישור עבודה כחוק, פנה הנאשם ל"דרך צדדית" של השגת אישור מזויף בתמורה לסכום כסף גדול.

יש לציין כי מעבר לאמור, אופפות את גרסת הנאשם פירכות ותמיהות רבות הנותרות ללא מענה, ומחזקות את היסוד הנפשי המיוחס לו:

הנאשם אינו יודע להסביר מדוע בהיתר שאמור להיות לצורך תעסוקה מופיעה מטרה של "צרכים אישיים" שעה שמדובר באישור עבודה (עמ' 23 ש' 22-23), אינו יודע למסור כל מידע אודות אבו כראם, בטענה כי לאחר קבלת ההיתר לא היה לו כל קשר איתו (ת' 8 ש' 17-23, ת' 7 ש' 8; עמ' 23 ש' 26-29), למרות שמעיד כי עבד אצל אבו כראם בשלב מאוחר להנפקת האישור (פרו' עמ' 22 ש' 23; ת' 8 ש' 25-27), ולמרות שמעיד כי לאבו כראם היה את המספר טלפון שלו והוא התקשר אליו מיוזמתו (ת' 8 ש' 33, ש' 36-37; פרו' עמ' 24 ש' 1-2).

טענת הנאשם לפיה העובדה שנכנס דרך כוכב יאיר מעידה כי לא ידע שהאישור מזויף, אחרת לא היה עובר משם בהיותו של היישוב מאובטח (עמ' 24 ש' 17), אין לה על מה לסמוך, הואיל ובנסיבות אלה חזקה עליו כי הצורך בפרנסה גובר על כל שיקול, מכורח הנסיבות, ועל כן גם אם נאלץ לעבור דרך כוכב יאיר - עשה כן מתוך תקווה כי יצליח להתחמק, ומבלי שיהיה בכך כדי להעיד בהכרח כי לא ידע שהמסמך מזויף.

לענין זה, די בדבריו של הנאשם בבימ"ש כדי להצביע על מצוקת הפרנסה האופפת את אוכלוסיית השב"חים, ולפיהם-

"אנחנו פועלים שם וכפי שאת יודעת אנחנו עושים הכל כדי לעבוד ולהתפרנס"
(פרו' עמ' 25 ש' 12)

יתרה מכך, לא מן הנמנע כי הנאשם הזדקק להנפקת האישור דווקא משום שהתעתד לעבוד במקום זה, בו עליו לעבור שומר מידי יום ביומו.

מהאמור עולה כי העובדה לפיה נאלץ הנאשם לעקוף את המנהל האזרחי בשל גילו ומצבו האישי ולקבל אישור עבודה מאדם פרטי, לשלם עבורו סכום עתק ובלתי סביר, כמו גם העובדה שנכנס לישראל שלא דרך המעבר המוסדר חרף קיומו של האישור בידיו - תוך מתן גרסה מגומגמת לגבי הסיבה לכך - מעלים עליו כמי שידע היטב כי האישור שבידיו מזויף, ולכל הפחות - חשד כי כך הם פני הדברים.

6. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מצאתי כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר, והריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ו, 17 דצמבר 2015, במעמד הנוכחים